JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 8sten DECEMBER, 1827. N. 49

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

MENGELINGEN.

Een nieuwe broeder der natte gemeente.

Wanneer het water zuiver of bevrÿd is van alle vreemde zelfstandigheden, dan is het kleur—reuk en smakeloos. Het verslaat dan wel is waar den dorst, doch lekker kan het niet genoemd worden en opwekkend is het in het geheel niet. De sterke dranken daarentegen zÿn meer prikkelend op de tong en brengen ons in een' staat van opgewektheid. Hoe zeer is het leven of de levensvertering verhoogd, wanneer wÿ er rÿkelÿk van gebruikt hebben, en welk een genot brengt ons deze verhoogde levenskrachtverteering niet aan! Aan het heirleger van kwalen en vroegen dood, welke op deze verkwisting van levenskracht volgen, wie wil daar ook op denken? Het is genoeg dat wÿ maar voor het tegenwoordige oogenblik het leven in een hoogen graad genieten. Is het dus wel te verwonderen dat de mensch den voorkeur geeft aan den opwekkenden, levensgenot verhoogenden sterken drank boven het reuk en smakelooze water? Het is niet alleen de beschaafde mensch bÿ wien zulks plaats heeft, maar ook bÿ den mensch in den natuurstaat.

In de berigten welke de Engelsche zendeling of Evangelie prediker Young onlangs in het licht heeft gegeven van de Sandwich eilanden, waar hÿ langen tÿd heeft gewoond, komt het volgende artikel voor, belangrÿk om in eene vergadering der natte gemeente voorgelezen te worden.

"Voor de aankomst der Europeanen op deze eilanden hadden de inboorlingen geen anderen bedwelmenden drank dan de ava, die zÿ uit eene wortel distilleerden; dezelve was zeer slap en had weinig uitwerking.

Doch toen vÿftig jaren geleden zich Europeanen aldaar hadden nedergezet, hebben deze den inboorlingen geleerd hoe de ava wortel te distilleren en hoe zÿ de dierbare rum uit het suikerriet konden verkrÿgen. Dit kostbare onderrigt werd terstond in oefening gebragt. De slappe ava drank klom vele graden in sterkte. De rum werd uit het suikerriet gedistilleerd. Er werden op Owÿhee en alle andere Sandwich eilanden kroegen opgerigt en de heilzame gevolgen van deze kostbare ontdekking hebben zich doen gevoelen, daar de bevolking dezer eilanden in weinige jaren van 200,000 tot 50,000 is gesmolten."

Het is de gewoonte bÿ beschaafde volkeren dat er voor mannen, die voor het menschdom heilvolle ontdekkingen gedaan hebben, gedenkstukken opgerigt worden. Zoo hebben onlangs de Engelschen een monument opgerigt voor Watt, den uitvinder der stoom machines; de Hollanders voor Koster, den uitvinder der drukkunst, enz. Het is daarom wel waardig dat er in de bÿeenkomst der dorstige gemeente eene kommissie benoemd wierd, die nasporingen zoude doen naar den uitvinder van het distilleren der sterke dranken, en dat er vervolgens besloten werd een monument ter zÿner eeuwige gedachtenis op te rigten.

Deze vergadering moest vervolgens in de jaarlÿksche algemeene bÿeenkomst een plegtig anathema uitspreken over Mahomet en zÿne aanhangers, die even als ketters en scheurmakers, door het verbod van het gebruik der bedwelmende dranken, zich van de algemeene, over den ganschen aardbol verspreidde gemeente, hebben afgescheurd. Even zoo deden de Roomsche Pausen, welke jaarlÿks op den witten Donderdag plegtig den vloek uitspraken over alle ketters en scheurmakers.

De sterke dranken hebben echter in het eerst niets zoets of aanlokkends voor de tong; van daar dat geheel onkundige wilden, welke derzelver opwekkend vermogen nog niet kennen, haar weer uitspugen, zoodra zÿ er een slok van in den mond hebben. Dit gebeurde onder anderen met de Eskimoos, welke kapitein Parrÿ ontdekte aan het noordelÿke gedeelte der Baffins Straat. Dit volkje had nooit andere menschen gezien en dacht dat zÿ het eenigste volk van de gansche aarde waren, en dat er ten zuiden en ten noorden van hun land niets was dan ÿsvelden. Zÿ waren nooit in de gelegenheid geweest gedistilleerde wateren te leeren kennen.

De Engelschen gaven hun onder andere ook een borrel brandewÿn en dronken in hunne tegenwoordigheid er een glas vol van uit, om hen aantemoedigen. De Eskimoos volgden hen na, doch zoodra zÿ dien drank in hun mond hadden, spogen zÿ denzelven uit. Die onnozelen! hadden zÿ het geluk gehad dat onze Europeers maar wat langer bÿ hen gebleven waren, dan hadden zÿ de waarde van die dranken even hoog leeren schatten als de Sandwich eilanders, die bÿ de eerste aankomst der Europeanen, ze ook nog niet lustten.

Wat de dieren aangaat, deze kunnen niet oordeelen, dat die dranken, welke in het eerst zoo weinig zoetigheid op de tong en het verhemelte hebben de levenswerking zoo opwekken en verhoogen. Geen wonder dan dat geen hunner zich begeven heeft onder natte gemeente en smaak in deze dranken gekregen heeft. De olifant, diegene onder de dieren welke het meeste intellektueel is, en dus den mensch in oordeel het meeste nabÿ komt, moet hiervan echter uitgezonderd worden. Het is bekend dat hÿ verre weg den voorkeur geeft aan bedwelmende dranken boven het smakelooze water. Men weet hoezeer hÿ zich bevlÿtigt om kunstjes te verrichten, wanneer hem een flesch wÿn, brandewyn, rum of arak beloofd wordt, daar het schrandere dier bewust is, dat hÿ weldra na derzelver gebruik zich opgewekt en vervrolykt zal bevinden. Tot nu toe was hÿ de eenigste onder de dieren, die smaak vond in gedistilleerde dranken, doch tot vreugde der dorstige zielen kunnen wÿ hun thans berigten dat zÿ eenen nieuwen broeder gevonden hebben, en wel in de Kanguruh, dat rare beest uit Nieuw Holland, met die korte vóór en lange achterpooten, die over zulk eene hooge trankeer kan springen. Een dezer dieren werd onlangs op de Urania naar Europa overgevoerd, en op den overtogt ontdekte men dat hÿ veel liever wÿn en brandewÿn dan water lustte, en dus verdient hÿ onder de dorstige broeders als een waardig medelid aangenomen te worden. Dit beest heeft ook in eenig ander opzigt overeenkomst met den mensch: namelÿk in de regtstandige houding van het ligchaam; als zÿ niet vervolgd worden, loopen zÿ regt over eind op de achterpooten, en hun staart, die zÿ stÿf houden dient hun tot balanceerstok om zich regtstandig te houden.

De doorluchtige schoolkameraad.

Voor den Lord Sherif van Hull werd een straatroover gebragt, en ter dood verwezen. Bÿ het voorafgegaan onderzoek had de Lord in den ongelukkigen een' zÿner oude schoolkameraden ontdekt; en hÿ kon zich niet weerhouden, bÿ hem naar nog eenige andere gezellen zÿner jeugd te vernemen. "Ach, Mylord!" antwoordde de roover met een' diepen zucht, "zÿ zÿn reeds allen opgeknoopt, behalve *gÿ* en *ik*."

Wy zyn verzocht geworden het volgende eene plaats in ons weekblad te geven.

Aan den Heer Redakteur van de Curaçaosche Courant.

Ik heb nu sedert byna een derde van den reeds verloopen tyd eener eeuw, gewenscht, en, by myne tegenwoordigheid in het vaderland, ook werkelyk getracht (als zynde destyds in ambtsbetrekkingen regtstreeks relatie hebbende tot 's lands finantiën in verband met de essenciele belangen ten nutte van het algemeen der ingezetenen dezer kolonie) om, nevens andere instellingen mede eenen Gouvernements *Bank van leening* voor deze eilanden, alhier behoorlyk te doen oprigten, gemunieerd met een genoegzame fonds of kapitaal in gereede geldspeciën houdende koloniale soliditeits waarde; en ik had het byzonder genoegen te ondervinden dat myne pligtmatige pogingen door het vaderlandsch koloniaal bestuur goedgekeurd werden en vergezeld met een zeer doelmatig door het gemeld bestuur (op het einde des jaars 1794) kompleet gemaakte plan of beraamde charter voor dit eiland en de onderhoorige aangelegenheden; dan, door de kort daarop gevolgde noodlottige inrukking der Franschen en de daaruit voortgevloeide revolutionaire handelingen en verrigtingen, is het genoemde plan verydeld geraakt; en helaas! by een verscheidenheid van goede dingen, door al de aanklevende verwarringen, ongelukkige gebeurtenissen en beklagelyke geldverspillingen in den jammervollen kring des vaderlands, zoowel als in den boezem der overzeesche bezittingen, den bodem ingeslagen met verlies van sommigen der beste en voordeeligste onzer volkplantingen in Oost en Westindiën; maar met gevoelige dankbaarheid aan de goedgunstige voorzienigheid van het alvermogende opperwezen dat de tooneelen van geweldige dwangdaden en kwaadgezinde bedryven vernietigd zynde en het dierbaar lieve vaderland thans onder eenen eerbiedwaardigen Monarch eigen Nederlandsch geboren vorst met een grondwettig liberale staatsregeling, hersteld in den rang der Europesche mogendheden, zelfs voortreffelyker en met grooter luister voor zoo verre als de regeringsvorm en meerdere uitgestrektheid van Nederlandsche grondgebied is betreffende, ja, van welk gezegende uitkomst, de allezins heilzame uitwerkingen en menschlievende gewaarwordingen door vele verbeteringen in den zamenloop van nuttige inrigtingen en verordeningen, kennelyk en blykbaar zyn geworden.

En daar ik onlangs in eene der Nederlandsche staatsbladen heb gezien eenige meldingen nopens de Banken van leening in Patria, heeft zulks aanleiding gegeven om mynen ouden wensch te hernieuwen (gelyk ik redenen heb overtuigend te gelooven dat alle goedmeenende en weldenkende bewoners dezer eilanden, geene baatzuchtige woekeraars zynde, ook hartelyk wenschen) dat alhier een ordelyk en byzonder in de tegenwoordige tydsomstandigheden, zeer voegzaam, nuttig en noodzakelyke Bank ter gepaste en tevens legaal gerieflyke beleening van gelden op pand gevingen en jegens bestaanbare interessen moge worden tot stand gebracht.

B.

Zie hier kortbondig de aanduiding getrokken uit de Staats-Courant.

BANKEN VAN LEENING.

Het is in den tegenwoordigen staat der maatschappy noodzakelyk, deze instellingen in stand te houden: de ervaring heeft het bewezen.

Bepaaldelyk gemagtigd zynde om gelden op onderpand voor te schieten, verhinderen zy den woeker, en bieden een hulpmiddel aan in dringende behoefte.

Zy mogen echter geen ander belang bevorderen, dan van hem, die tot haar zyne toevlugt neemt, en behooren daarom voor dezen zoo gunstig te zyn ingerigt, als met den aard der zaak bestaanbaar is.

De gezamenlyke provincien tellen 125 banken. By het onderling verschil, en by zoo veel uit een loopende, als er in de tegenwoordige inrigting der banken plaats vindt, bleef eene geheele hervorming derzelve steeds eene gewenschte zaak.

By koninglyk besluit van den 31sten October 1826, No. 132, zyn te dien einde belangryke bepalingen vastgesteld.

Hetzelve heeft ten doel, in de inrigting van al de banken van leening, die verbeteringen in te voeren, welke sommige derzelve met lof onderscheiden.

De bepalingen, in hetzelve besluit begrepen, openen in de toekomst het belangryke uitzigt, dat deze instellingen eenmaal aan derzelver ware bestemming zullen beantwoorden.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'-LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het bÿ de tweede afdeeling der publicatie van Gouverneur en Raden van Policie op den 16den November 1824 gearresteerd en den 26sten derzelfde maand uitgevaardigd, bepaald is: "dat van den 1sten Januarÿ 1828 af aan geen zeebrief zal worden verleend op den naam van iemand, als schipper van eenig vaartuig in deze kolonie t'huis behoorende, bÿaldien de zoodanige persoon die men verlangt als schipper aan te stellen het lezen en schrÿven niet verstaat, en wel namelÿk van de Nederlandsche taal wanneer hÿ in deze kolonie geboren is; edoch in dezelve niet geboren maar genaturaliseerd zÿnde, als dan de taal van zÿn geboorte land; zullende hiervan uitgezonderd zÿn, al de genen die alhoewel zÿ niet lezen noch schrÿven kunnen, echter tot en met de afkondiging dezer als schippers gevaren hebben, alle dewelke bÿ voortduring als zoodanig zullen mogen worden aangesteld ofschoon naargaans de voormelde vereischten niet bezittende welke voor anderen na 1827 zullen gevorderd worden."

Zoo hebben wÿ raadzaam geoordeeld de belanghebbenden aan die voorenstaande verordening te herinneren, gelÿk dezelve daaraan herinnerd worden bÿ deze.

Gedaan op Curaçao den 7den December 1827, het vÿftiende jaar Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato utsupra.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

NAAR ST. MARTYN EN AMSTERDAM,

Het Nederlandsche Brikschip

CHARLOTTE MARGARETHA, Kapitein G. KALESHOFF,

Zal zonder verder uitstel op den 15den dezer naar de eerstgemelde plaats en van daar, op den 1sten February aanstaande naar Amsterdam, vertrekken. Voor Vracht en Passagie vervoege men zich by

C. A. ZEPPENFELDT.

Fiscaal's Kantoor, den 7den December 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 15 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

J. J. POOL adverteert het Geëerde Publiek dat hy met de aankomst van het schip Henriette & Betsy, weder op nieuw voorzien is geworden van onderscheidene Provisien, Droogo Goederen, &c. &c. als tevens, dat gemelde bodem op den twintigsten December aanstaande zonder uitstel naar de kolonie Suriname vertrekken zal. Voor Vracht of Passage derwaarts vervoege men zich by bovengenoemde of by den Kapitein aan boord.

Den 30sten November 1827.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—DECEMBER.

3. golet Del Carmen, Jacobs, Coro
6. galjoot Louisa Margaretha, Möller, Maracaybo

UITGEKLAARD—NOVEMBER.

30. golet Kommandeur Thielen, Vrolyk,
falucbe Union Filantropica, Montero,

DECEMBER.

4. golet Philantrophe, Penso,
—— Drie Zusters, Peron,
5. —— Anita, Hansen,
6. —— Diana, Agostini,

De verjaring des geboortedags van Zÿne Koninklÿke Hoogheid Willem Fredrik George Lodewÿk, Prins van Oranje, is op Donderdag den 6den dezer, met de gewone plegtigheden alhier gevierd.

Wÿ vernemen dat alhier brieven van La Guayra zÿn ontvangen geworden, welke zeer ongunstige berigten behelzen wegens de aangelegenheden van de Republiek van Colombia. Onder anderen meldt men dat de inwoners van twee plaatsen aan de overkust zich voor den Koning van Spanje verklaard en de kreet van *leve de Koning* gegeven hebben; namelÿk te Guayana en San Fernando de Apure. Men wil ook dat aldaar de Spaansche vlag is geheschen geworden.

Deze week hebben wÿ geene verdere Europesche tÿdingen ontvangen en zÿn dus genoodzaakt geweest dit weekblad te vullen met eenige artikelen uit Nederlandsche kouranten, die wÿ dachten de belangrÿkste te zÿn.

De eerste tÿdingen die wÿ uit Europa verwachten, moeten zeer gewigtig zÿn.— Wÿ weten reeds dat de Porte alle bemiddeling verworpen heeft en dat de ambassadeurs der drie mogendheden hunne pasporten gevraagd hebben om Konstantinopel te verlaten. Wat moet er dus nu gebeuren volgens het traktaat van den 6den Julÿ ll.? Onverwÿld maatregelen te nemen tot een vergelÿk met de Grieken.— Men zal handelsbetrekkingen met hen aangaan, door ten dien einde naar hen te zenden en van hen te ontvangen consulaire agenten. Dit zal dus geschied zÿn zoodra de tÿding der verwerping van de bemiddeling in Londen is aangekomen. Hierdoor wordt de Grieksche natie erkend als een onafhankelÿk volk in facto en zÿ staan gelÿk met de nieuwe Republieken in Amerika.

Terstond na de ratificatie van het traktaat zÿn reeds instruktien aan de admiralen, kommanderende de eskaders in de zeeën der Levant gezonden, welke dienen moesten om te beletten dat er geene verdere vÿandelÿkheden tusschen de beide strÿdende partÿen gepleegd worden; zoo dat de Turksche zoo wel als de Grieksche zeemagt genoodzaakt is geweest, werkeloos te blyven.

Volgens het laatste artikel van het traktaat hebben de hooge contrakterende mogendheden hunne vertegenwoordigers in Londen belast, dat bÿaldien de Porte de voorslagen niet wilde aannemen, alle maatregelen te overwegen en aan te nemen, welke noodig mogten geoordeeld worden. Dit zal dus nu geschied zÿn; en welke die maatregelen zÿn, zullen ons buiten twÿfel de eerste berigten uit Europa ophelderen. Waarschÿnelÿk zal de eerste dezer maatregelen zÿn, de Turksche zeekusten in staat van blokkade te verklaren.

Het is ook waarschÿnelÿk dat de mogendheden zich zullen bemoeÿen met de inwendige gesteldheid der Grieksche zaken en zorgen dat er verder geene tweespalt meer ontstaan kan. Zÿ zullen dan den heer Capo d'Istria, welke tot President is verkozen met diktatoriale magt voor zeven jaren, moeten handhaven; en dan zal deze heer ongetwÿfeld voor zÿn vaderland zÿn hetgene Willem I. voor Nederland was en Washington voor Noord Amerika. Hoe hatelÿk het diktatoriaat ook zÿn moge, zoo is het in deze omstandigheden onontbeerlÿk.

Met Capo d'Istria als diktator, Cochrane als admiraal en Church aan het hoofd der landmagt en daarin door de mogendheden gehandhaafd tegen de wederspannige kapiteinen, zullen de Grieken alleen zonder buitenlandsche hulp reeds overmagtig tegen de Turken zÿn.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

's Gravenhage, 29sten Julÿ.—De centrale kommissie tot ondersteuning der Grieken, alhier, heeft eenen brief ontvangen van den Heer Eÿnard, behelzende opgave van twee verzendingen levensmiddelen naar Griekenland, gedaan voor de gelden, door de kommissie, in het begin dezes jaars, overgemaakt, de eene uit Ancona, de andere aan granen, op de markt van Syra gekocht.

De Heer Eÿnard, voegt er eene dringende bede bÿ, om in deze, voor de Grieken beslissende oogenblikken, alle pogingen aan te wenden, om hen van het noodige te helpen voorzien, en eindigt met deze voor de Nederlanders zoo vleiende woorden: "*Ik heb de beste verwachting, dat Griekenland binnen 2 of 3 maanden zal gered zÿn, en de edelmoedige Nederlanders zullen, door hunne voortdurende ondersteuning, tot die bevrÿding niet weinig hebben bygedragen.*"— (Onder dezen onderscheidt zich vooral als kapitein bÿ de branders en kolonel bÿ de genie de van Groningen geboortige Heer Steffens, wiens afbeeldsel tegenwoordig alhier te Amsterdam, bÿ de voornaamste prentverkoopers, te bekomen is.)

Eenige Zuid-Nederlandsche dagbladen hebben het berigt medegedeeld, dat door den bekenden Griekschen zeeheld Canaris, eene kist met chirurgicale instrumenten is ontvangen voor de Grieksche vloot, van wege het comité te 's Gravenhage derwaarts gezonden, en dat dezelve met de levendigste dankbaarheid is ontvangen.— Wÿ kunnen met genoegen melden, dat deze uitmuntend bewerkte instrumenten door onzen bekwamen stadgenoot Bastet zÿn vervaardigd.

Petersburg, 31sten Julÿ.—Z. M. de keizer heeft den Heer Graaf Capo d'Istria uit hoogstdeszelfs dienst ontslagen bÿ de volgende aan den dirigerenden Senaat gerigte ukase:

"Ingevolge den Ons, door onzen Geheimen Raad Graaf Capo d'Istria te kennen gegeven wensch, hebben wÿ bewilligd, hem geheel en ten volle uit onzen dienst te ontslaan. Aangenaam is het Ons, hem bÿ deze gelegenheid onze volkomene erkentelÿkheid te betuigen voor den ÿver en de schranderheid, waarmede hÿ zÿne ambtspligten vervuld heeft, voor zÿne verknochtheid aan Ruslands belangen en roem en voor zÿne gehechtheid aan den doorluchtigen persoon van onzen veelgeliefden broeder, wÿlen Keizer Alexander roemrÿker gedachtenis, wiens vertrouwen hÿ te allen tÿde volkomen geregtvaardigd heeft. Het strekt ons tot genoegen hem door deze tegenwoordige van onze onveranderlÿke welwillendheid te verzekeren.

Czarskojoselo, den eersten (13den) Julÿ 1827.

Door Z. Keiz. M. eigenhandig onderteekend: NIKOLAAS.

Barcelona, 9den Aug.—Pixola heeft, zÿne bende, die zich in het gebergte had verstrooid, weder verzameld. Het vaandel, in een vorig gevecht aan dat rebellen hoofd ontnomen, is vervangen geworden door een ander, in welks midden men eene kraai ontdekt met eenen pÿl doorschoten en waaronder deze regels te lezen staan:

Viva el exterminador, viva José y Maria, muera la policia, viva la inquisicion.

Leve de verdelger (zinspelende op de societeit de verderf-engel genaamd) leve Joseph en Maria, dood aan de policie, leve de inkwisitie.

Londen, 10den Aug.—Uit Mexico verneemt men, dat Pater Arenas, die een der hoofdbeleggers van den jongsten opstand geweest is, eindelÿk het doodvonnis heeft ondergaan. Den 2den Junÿ is hÿ, op eene brug van den weg naar Tucabaya, gefusilleerd. De regering, schoon moed genoeg hebbende tot het geven van dit bevel, durfde de straf niet doen uitvoeren in de stad, beducht voor den indruk, welken het ter dood brengen van eenen monnik, door de wereldlÿke magt, op de menigte kon hebben. De gevonniste had een mondgesprek met den Amerikaanschen minister Poinset verzocht, maar het is hem niet bewilligd geworden.

Den 15den Aug.—Uit Portsmouth wordt geschreven, dat de aankomst aldaar van het Russische eskader, niet den minsten vrees of twÿfel had verwekt, omtrent de wezenlÿkheid van deszelfs bestemming en doel naar de Middellandsche Zee, men achte zich hieromtrent gerust, want men gevoelde dat een zoo kloek minister als Canning hieromtrent gerust was geweest, en dat bÿaldien er al eenig gevaar en dubbelhartigheid had mogen komen te blÿken, hÿ meer dan genoegzaam in staat was aan alles het hoofd te bieden. Inmiddels schÿnt het Russisch eskader, bÿ deszelfs vertrek uit Kroonstad; geen anderen last ontvangen te hebben dan zich naar Portsmouth te begeven, alwaar hetzelve wÿders vernam dat de Russische ambassadeur te Londen, Prins Lieven, hetzelve zou komen bezoeken, en zich met het Engelsche gouvernement zou verstaan omtrent het bepalen van het gedeelte der magt, hetwelk verder voort zoude zeilen ter bevrediging van Griekenland en Turkÿe. Dit bezoek heeft dan ook laatstleden Vrÿdag plaats gehad, en de Schout bÿ nacht Graaf Hay-

der, heeft bevel ontvangen om vijf linieschepen en vier fregatten tot den dienst in de Middellandsche Zee in gereedheid te brengen. De overige zullen naar Kroonstad te rug keeren. De strijd tusschen sommigen der Fransche papieren, of dit eskader al dan niet 10,000 man troepen aan boord heeft gehad, lost zich hierdoor op, dat de ekwipaadjen op de Russische schepen op eene militaire wijze zijn ingerigt, en dat de geheele ekwipaadje hoedanig men dezelve dan ook beschouwd wil hebben 10,000 man heeft bedragen.

Den 25sten Aug.—De vertegenwoordigende Kamer in de kolonie van Jamaika heeft aan Z. M. een adres ingezonden, met klagten over de resolutie, in het Engelsche parlement doorgegaan, tot bereiking van het zoo zeer in Engeland geliefkoosde ontwerp tot afschaffing der slavernij; de rekwestranten verzoeken zijne majesteit het ten uitvoer brengen dezer besluiten te willen voorkomen of voor het minst te willen bepalen dat, en op welke wijze aan de kolonisten zal worden vergoed de schade, welke zij door de naleving dier besluiten mogten komen te lijden.

Het adres komt zakelyk hierop neder: Terwyl al de natiën van Europa ook Engeland zelf niet uitgezonderd, door schok op schok werden beroerd, en ieder oogenblik met eene omwenteling schenen bedreigd te worden, was Jamaika, inwendig rustig en van buiten voor geenen vijand beducht, eene hoogst bloeijende kolonie; thans echter was haar toestand geheel veranderd, de handel scheen hare oevers te verlaten; de voortbrengselen van haren grond door overmatige lasten gedrukt, mogten in het moederland geene prijzen gelden, voldoende om de kosten van den landbouw of der fabrijkaadje te bestrijden; en na eenen twaalfjarigen vrede, na dat zijner majesteits onderdanen in Europa zich van de hen te zeer drukkende lasten ontheven zien, blijven dezelve de kolonisten nog steeds bezwaren. Dit was echter nog het minst, en met geduld zouden zij naar gunstiger tijden en gunstiger beschikkingen van zijne majesteit hebben blijven uitzien; maar nu drie jaar geleden, had de Kamer der Gemeenten in Engeland, op voordragt der Ministers, besluiten ter afschaffing der slavernij genomen, ten eenemale geschikt om het tusschen den meester en den slaaf bestaande vertrouwen geheel te vernielen. De hevige debatten, in het parlement gehouden, en de valsche tegen de kolonisten in druk uitgegeven aantijgingen hadden den slaaf geleerd den meester, welke bij als zijnen beschermer en zijnen steun plagt te beschouwen, voortaan als zijnen dwingeland en onderdrukker te haten.

De gevolgen hiervan waren geweest zamenzweeringen en oproeren onder de slaven, welke niet dan door de doodstraf van velen hebben kunnen worden overwonnen. Toen voor het minst, had men zich gevleid, dat de ministers, het verkeerde hunner maatregelen inziende, van dezelve zouden zijn terug gekomen; maar verre van dien zoo waren ook die zelfde besluiten aan de pairs voorgesteld en door dezelve aangenomen geworden; waarna zij als instructiën aan zijner majesteits vertegenwoordigers in de kolonie tot naleving zijn opgezonden geworden; deze naleving is echter niet te volbrengen zonder het regt van eigendom der kolonisten ten zeerste in de waagschaal te stellen, en kan bijna onmogelijk missen van derzelver geheelen ondergang na zich te slepen, en echter bedreigt men de kolonisten met de tusschenkomst van het hooge parlement, zoo zij zelve niet geredelijk aan deszelfs besluiten voldoen. Ziedaar dus beide het leven en de eigendom van zijner majesteits onderdanen bedreigd, om dat de beide kamers van het parlement zulks aldus verstaan.

Had men, om tot eene afschaffing der slavernij te geraken, vooral de inwendige gesteldheid der kolonie behoorlijk onderzocht, had men de kolonisten in derzelver belangen gehoord, zij zelven zoude tot het daarstellen van bedaarde maatregelen behulpzaam zijn geweest. Maar thans heeft men te werk gegaan op eene wijze, welke men zich in het moederland niet tegen eenen eigendom van de geringste waarde zoude durven veroorlooven. Een jurij waarborgt aldaar de regten van elken eigenaar en deszelfs verklaring is benoodigd, alvorens de minste onteigening van iemand gevorderd kan worden, en aan de kolonisten wordt eene wet opgedrongen welke hun, op de enkele aantijging van eenige personen, hunne eigendommen ontrooft. Bij al de klagten over het onregt hetwelk hun wordt aangedaan, trachten de rekwestranten ook nog eindelijk te betoogen, dat de toestand der slaven zeer vele verzachtingen en verbeteringen heeft bekomen, en dat dezelve inderdaad genoegzaam onder de bescherming der wetten zijn gesteld; en het gene vooral opmerking schijnt te verdienen is, dat de rekwestranten, ofschoon hun adres overigens in de eerbiedigste wijze inkleedende, echter niettemin ronduit verklaren, nimmer het ten uitvoer brengen der parlements-besluiten te kunnen gedogen.

Parijs, 19den Aug.—Sedert kort spreekt men met hernieuwde opiettendheid van de, reeds vroeger nu en dan ter spraak gekomene uitvinding, om 'smenschen neus, wanneer dezelve verloren of beschadigd is, door aanvoeging en fatsoenering van het vleesch uit een ander gedeelte des ligchaams te herstellen. Heden leest men daaromtrent, in sommige onzer bladen, hetgeen volgt: "In de jongste zitting der Academie van wetenschappen heeft de Heer Lisfranc zijnen arbeid medegedeeld omtrent de rhinoplastie, dat is, de kunst om neuzen te vormen. Sedert lang wist men dat de bewerking, waardoor een neus hersteld of zelfs van nieuws af gemaakt kan worden, met goeden uitslag in Indië geoefend werd; maar men had daarvan in Frankrijk geen voorbeeld. De Heer Lisfranc heeft dezelve ondernomen op eenen militair, wiens neus, gedurende den veldtogt van Rusland, afgevroren was, zoodat er niets van overbleef. Hij is geslaagd hem er eenen te maken door middel van een uit het voorhoofd gesneden lap vel. Deze geheel nieuwe neus maakt het gelaat van den man minder afzigtelijk, heeft hem den zin van den reuk doen herkrijgen en verschaft hem zelfs het genoegen van te kunnen snuiven. Ook is daardoor de klank van zijne stem verbeterd en het tranen verminderd, hetwelk de onmiddelbare werking der buitenlucht op de neusgaten veroorzaakte."

Frankfort, 21sten Aug.—De nadere en omstandiger berigten uit Jassij, schilderen den jongsten brand aldaar als nog noodlottiger dan die van 1821. Toenmaals was de stad door het grootste gedeelte der inwoners verlaten, uit hoofde der onlusten, die in de Vorstendommen heerschten; huizen en winkels waren bijna ledig en de vlammen spaarden het rijkste gedeelte der stad. Van dit alles heeft thans juist het tegendeel plaats gehad. Ysselijk is het gezigt, hetwelk de vernielde wijken, nog onlangs de fraaiste der stad en meer dan een half uur in de oppervlakte uitmakende, thans vertoonen. Alom ziet men rokend puin, waar uit gedurig nieuwe lijken opgedolven worden. Die van menschen en dieren, welken men reeds gevonden heeft, verpesten, by de zware hitte, de lucht. Hierbij komt nog, dat talrijke hoopen roovers ongehinderd rondzwerven, overal plunderen en reeds gepoogd hebben het nog overgeschoten gedeelte der stad insgelijks in brand te steken. Dat dezelve tot nog toe gespaard gebleven is, heeft men te danken aan de sedert eenige dagen georganiseerde patrouilles. De Hospodar bewoont met zijn gezin het huis van den Westernik Dimitraki Ghijka, dat van den brand ontkomen is.

The law which regulates the election of deputies for the Grand Convention to be held at Ocaña on the 2d March next, promulgated the 29th August this year, provides as follows.

A deputy is to be elected for every 24,000 inhabitants, a province containing a surplus of 12,000 more than the 24,000, shall be represented by two deputies:—one holding a less number than 24,000 is also to be represented by a deputy.

The primary assemblies are to be convened on the 15th November next for the purpose of appointing electors; for every 3,000 inhabitants an elector is to be appointed; as also for every canton that may not hold that number; and an additional elector, for every canton holding a surplus of 1,500; it is understood, that no province is to have less than 10 electors, even should it hold less than 30,000:—no military, under the rank of serjeant is to have a vote in the said assemblies.

Every elector must know to write and read, and is to be 25 years old; he is also to have three years residence in his canton and to own properties worth 500 dollars or to enjoy an income of 300 dollars per annum; or to profess some science; no Intendent or Governor—nor any one who exercises military or ecclesiastical authority, can be an elector.

The electoral assemblies are to be convoked on the 30th December next in the capital of each province for the purpose of electing deputies; these are to be either natives of the electing department, or Residents for five years in the territory of the Republic; they are to own properties worth 2,000 dollars or to enjoy an income of 500 dollars yearly; or to profess some science.*

The individual holding the Executive Power, cannot be elected as a deputy; nor can he be present at the Seat of the Convention; no troops can be quartered in the environs of this latter place, but at the distance of eight leagues.

The Grand Convention is to be installed on the 2d March 1828, and two thirds of all the Deputies will constitute its installation; if however on the 2d April ensuing, there should not be this number on the spot, it will be considered duly installed by a single member more than the half of it.

The oath to be administered to the deputies, is to run thus: "I swear to the Almighty God, and this holy bible, and promise to the Republic of Colombia duly and faithfully to fulfill the duties assigned to me; and to allow nothing that may operate against its integrity, and independence of any foreign power or dominion, but to provide against its ever being the patrimony of any family or families; and to support by every means in my power, the sovereignty of the nation, its civil and political liberty, and its present form of government, which is popular, representative, elective and alternative; and further, to see that the magistrates and officers, whatever be their authority, be ever accountable to it for their public conduct, and that the supreme power continue divided in the administration of Legislative, Executive and Judicial functions."

THE HEBREW NATION.

SPEECH of Mr. M. E. LEVY.

The Right Hon. LORD VISCOUNT MANDEVILLE, in the Chair.

At the first Annual Meeting of the Philo-Judæan Society, held at Freemasons' Hall, May 18, 1827, it was moved by Major-General Neville, and seconded by the Hon. J. J. Strutt, viz.

"That this Meeting concur in the following Resolutions suggested by Moses Levy, Esq. a Gentleman of the Hebrew Nation, as the basis of conciliatory measures towards that People.

1. "That the persecutions which the House of Israel have endured for past generations are grievous, affecting their temporal as well as moral condition.

2. "That it is the duty of all Believers in Revelation to counteract, as much as lies in their power, these effects, and to remove the causes which have brought the People of Israel to the deteriorated state in which they now present themselves to the world.

3. "That as the continuation and existence of the people of Israel manifest to the world a miraculous living monument of the truth of Revelation, it is the duty of all believers to direct their aim and labour to raise that people from the moral turpitude into which our Forefathers have contributed to plunge them.

4. "That this duty we owe to humanity, as wel as to ourselves, in order that we may atone for, and remedy these wrongs as much as possible; and, above all, to accelerate that period foretold in the Bible, when Jew and Gentile shall unite in one faith, and the world enjoy that state which, from the beginning, existed in the will of the Creator."

Mr. Levy expressed his concurrence in these Resolutions, and remarked,

"Were I to consider myself but as a mere Jew, I ought, perhaps, to express only gratitude to the Society for the Resolutions which have been just read, and the benefits they hold out to an Israelite. But, in considering myself a believer in Revelation, I naturally revert to its effects, and the great work it has achieved since its first promulgation: and, following the continued Divine interpositions, which God has vouchsafed to exert in behalf of degenerate man to recal him to himself, I am struck at the stupendous plan which Revelation presents. Behold, on the one hand, the living testimony which the miraculous preservation of the House of Israel bears to the truth of Revelation; and on the other, the gradual diffusion of its influence through the active agency of the Christian world! My mind, under such an influence, soars above its capability of conception, and is forcibly directed to those great destines of man, to which past events, and the wonderful signs of the present times, obviously tend. The joy therefore, which, as a mere member of the house of Israel, I feel at the dawning prospects which the Resolutions just read hold forth, is lost in the consideration of the *still greater consequences they are capable of leading to*; namely, the great aim and end for which we were separated and constituted a peculiar people. In this character, my Lord, I feel myself justified, in common with all believers in Revelation, in taking part in the discussion on this most interesting occasion. The truth of the Resolutions just read is so evident, that no Christian with whom I have conversed for these twenty years, and they have been numerous indeed, ever denied the grievous treatment which my nation has experienced; and who did not wish

---

* The original manuscript proceeds thus: "they are to be Colombians by birth" which we conceive to be a contradiction.—*Translator.*

that it were possible, by applying some efficacious remedy, to heal the desperate wounds it had occasioned. The Resolutions are so true, that no one present, I trust, can gainsay them; but, unfortunately, truth is often an enemy to itself, by the mere circumstance of its being too true. A discriminating writer very justly observes, "The most awful and interesting truths are often considered so true, that they lose the power of truth, and lie bed-ridden in the dormitory of the soul, side by side, with the most exploded and despised of errors." It is, therefore, necessary, my Lord, that the Resolutions should not receive a merely cold assent, but that they should be acted up to with energy, in order to rescue them from the paralyzing and deadly indifference to which the want of novelty exposes simple truth. My aim is to point out, first, that the prostrate house of Israel loudly call for a remedy; secondly, that this remedy, when applied, must reach the Christian as well as the Jew; and, thirdly, how the resolutions will operate, if properly applied, on the Christian, the Jew, and the world at large. But, before I proceed, I shall, in order to be better understood, make three distinct discriminations: first, that the *Christian* and the *Christian world*, are, in my estimation, widely different; the one, in endeavouring to be a true Christian, as far as the other by his nominal Christianity will permit him, is, as he ought to be, a friend of Israel; whilst the other has been his most deadly enemy. The second discrimination I make, is between an *Israelite* and the *house of Israel*; an Israelite is responsible, as an individual, for his actions, and must work his own salvation as a member of the human family; whereas, the house of Israel have an office to perform in the plan of the regeneration of man: hence, Israel are, in reality, the property of mankind, for whose benefit we exist, and not for our peculiar and exclusive good; and, lastly, that whilst the conversion, which is in the spirit of Christianity, was in former ages enforced on the *individual* Israelite by the dagger on the one hand; so on the other, the house of Israel were persecuted by decrees on decrees, or by bulls on bulls, teeming with the utmost severity, and aiming at the very extinction of the nation. At present, however, the severe measures by which conversion was enforced upon us in former ages, has given way to the more persuasive language of love, which the London Society has used with the most unremitting exertions. But such a remedy, or even that which his Society offers in relieving the distressed and necessitous Israelite, can only reach individuals; but where—where, I ask, is the remedy for the house of Israel?—there is none. What means are there to counteract the direful effects of past edicts that were heaped on the proscribed nation? as yet, none have been adopted.

Now, my Lord, I will revert to the three considerations to which I wish to direct the attention of *the Christian*. Is there any Christian, who, in attending to his Bible, can turn aside from the duty which he owes to the people of Israel? Is there any *Christian* who can be regardless of the wrongs done to us by past generations, or deny that the desolate house of Israel demand a remedy? Yet, the urgency of a remedy is not felt, even by the major part of thinking believers, whether amongst Jews or Christians. That the question may be placed in its true light, I must be permitted to touch slightly on the past persecutions, not for the sake of making them at present a matter of reproach towards the Christian, but merely to trace the direful effects resulting from them. I need only revert to the fourteenth century, at which period persecution assumed a most cruel and destructive tendency, by directly aiming at the intellect. The Jews were first debarred from having any schools among them, and from exercising any of the liberal arts; most of the synagogues were taken from them and shut up, leaving them only the smallest; and they were not permitted to embrace any liberal professions; so that, for their own livelihood, and in order that they might not actually starve, they were brought down to be old clothes men and petty shop keepers; and then, after thus brutalizing their minds by shutting out every thing that could expand or instruct, it was made a subject of reproach to them. They were accused of cupidity, but how could it be otherwise that they should not be over reaching, when they saw themselves surrounded by misery on all sides, and left none but three of the most wretched trades to carry on their dealings in? How could it be wondered at that they would cheat the Christians, after being so unmercifully pillaged and persecuted by them? Is it to be wondered at, when, perhaps, there were times when they had not so much as a piece of bread to put into the mouths of their wives and children? But this was not enough to satisfy their persecutors. After this, they must be turned out, and hunted from place to place like savages. Barbary, Turkey, Poland, the wilds of Prussia, they tried them all, and every where found an enemy in man; and such had been the state of things generally, till within the last five and twenty, or thirty years. Since that time, the Christians have begun to feel the Revelations of God more strongly; but, unfortunately, while this sentiment has been expanding, the ancient prejudice has still prevailed. The question was still asked, 'Are they not over reaching?' and piety is not ashamed to screen behind it the worst of feelings. It was true that the Jew was no longer persecuted with the fagot, but he was with contempt, which, to his feeling, was a worse persecution than that of the fagot; for whilst the latter only destroyed the body, the former ruined the soul. In short, in the words of the prophet Jeremiah, it might be said, 'Sion has spread forth her hands, and there is no one to comfort her; the Lord has delivered me into their hands from whom I am unable to rise up.' And what is the consequence of such a state of things? Without a country—without a field of action for intellect to expand, or for virtue to be exercised—without any food for reflection—the Israelite is compelled to centre all his comforts and the powers of his noble faculties, in his miserable self. And, while inhaling the moral pestilential atmosphere that surrounds his contracted sphere, he is made to drag the chain of servitude, and is prevented from soaring beyond himself. 'Where every man is his own end, (Bishop Hackett observes,) all things must come to a bad end.'—Can an Israelite, who is daily made to exercise in his actions a state directly opposed to that which Revelation teaches, apply to his Bible and feel its spirit, or be alive to the aim and end to which it points? No, it is impossible! The full force of this, however, can only be felt by the practical believer in Revelation. No, the Book—the Sacred Book! is unhappily sealed from the very people who are constituted its special guardians and witnesses. Its precepts and its prophecies are to us now, in the language of Ezekiel, "but as a lovely song of one that hath a pleasant voice;" we hear the words, but we do them not. But the Christians say, let the Jews embrace Christianity, and all these difficulties will be remedied. Let it be granted. But how is it possible that this can be done with a nation scattered up and down in all directions; some amongst Christians—some amongst Mahommedans—and some amongst Idolaters? If, indeed, the Jews must ultimately turn, the Almighty seems clearly, by their dispersion, to have placed it beyond the power of man to effect, who can at best only convert one here and there; the work he evidently reserves for himself. Clearly, then, this is but a subterfuge which the enemy of man puts into the mouth of the *soidisant* believers, in order to keep alive that hatred towards the Jews; an effectual weapon, by which he still disputes the way of life with the spirit of Revelation.

I will now, my Lord, touch upon the second consideration; namely, that the Christian world likewise require a remedy, which can only be found at the hand of a true Christian. Let the most liberal person present repeat to himself, first "Christian," and then "Jew," and he will feel a difference in the sensation of his nerves as he pronounces the two words. It is too true, the weeds which necessarily arise in the heart from such a state of things, cannot but counteract the influence of Revelation, and nip the blossom in the bud of the fruit which its spirit is capable of bringing forth. In vain will the Christian of the present day attempt to get rid of this hatred, which preys upon the vital principle of Revelation. How can I shake off this prejudice, will he say, when the Jew is actuated by no sentiment of patriotism; his views are centred but in himself; piety and religion are but nominally and outwardly observed by him; how can I then, will the Christian say, sympathize with, or love such a being? But the Jew, on the other hand, with greater justice may say, how can I be a patriot, deprived of a country, or of sympathizing countrymen? How can I exist for any higher purpose, when I am compelled to live but for my miserable self? And how can I be alive to the spirit of the religion I profess, if the vices it condemns are the attendant consequences of my slavery? Thus, we see, my Lord, that sin begets sin, and becomes its own punishment: the persecuted and the persecutors have fallen in the net which their transgressions prepared for them. In vain will the thinking part of believers look for a remedy in any other means than such as Revelation points to; for now it is scarcely possible to distinguish between the effect and the cause; whether the prostrate state of the Jews be owing to the hatred of the Christians; or, the hatred of the Christians the natural consequence of the prostrate state of the Jews. But what is the result of all this? Let the ravages which infidelity is making answer the question.

Having traced the impediments which intercept the rays of the light of revelation, and thereby prevent them from maturing those fruits which its spirit is calculated to produce in the breast of a believer, I will now attend to that grievous state of things under which the Christian world is at present labouring, and which, in its tendency, is of a still more alarming and awful nature. It is a question of serious consideration to a believer in revelation, whether *the persecuted, or the persecutor, will eventually prove the worst off*. This is an awful side of the picture, my Lord! However merited may have been our punishment, the time must come, when the Almighty will say "enough" to our sorrows, for the Lord will not contend for ever, neither will He be always wroth. The period will arrive, when the merited cup of trembling will be drank up to its dregs, and the cup of the Lord's fury be taken from our hands, and given to those who delight in afflicting us; and will the Christian world, believers in revelation, be regardless of the consequences, with those judgments before them? Will they like to share the cup of trembling with the infidel oppressors? In vain may the Christian, as an individual, say, I am exempt, not being an actual persecutor or a Christian nation, screen it by saying, the laws of my country do not authorize persecution. But let it be recollected, that the past persecutions of the world have brought the children of Israel to such a state, that even the most pious and best of Christians, cannot, from the natural frailty of human nature, be free from prejudice against the Jew. What, then, may we expect from the mere nominal Christian? Can we hope for more forbearance and charity from him? Allowing that oppressive persecution has ceased in Christendom, has it ceased in Africa and in Asia? Poor Israel!—Is the Christian not bound to pity still? Can the Israelite of Europe and America say, that he can improve his moral condition, when the Jew of Barbary, Turkey, or elsewhere, operates either directly or indirectly as a drawback? But has the spirit of persecution ceased in Christendom indeed? Would to heavens it had! I will not notice the late edicts of the present pope, which, although operating on the minds of the greater part of the Christian world, bear, in my opinion, no comparison to the persecuting spirit of the other parts of Christendom. The Greeks, in their present struggle for liberty, treated the unfortunate Jews who fell in their way, with more cruelty than if they had been Turks; although, strictly speaking, they could only be regarded as mere loyal slaves to their late common master. I mention this, not with the view of prejudicing their cause; no! they are still believers in revelation, and are therefore objects of tenderness: all the blood that I could spare from the cause of my people, should willingly be offered for their emancipation, on which their regeneration principally depends. I merely cite this case, to shew how Satan turns every occurrence to his own ends, whilst the deluded nominal Christian is made to aggravate even retaliatory measures, into unheard-of inhumanity and cruelty, the mind being operated upon by the inherited religious hatred to the Jew. It may be said, that the Greeks have for many ages been slaves, and that the influence of revelation could not have made much progress. I will grant this. But let us turn to civilized Europe,—Christian,—Protestant Europe. The laws which existed, and still exist, in some parts of Germany, against the Jews, are in their nature so degrading, that did they not operate to debase the mind of the Israelite, they must recoil on the people with whom they originated, and serve to mark them as the most mischievous of inhuman hearts. I will not make any observations on the common mode of persecution in many parts of Germany: such as where the Jew must not dare to frequent different places of public resort; his being obliged to pay dearly for sleeping a night in certain towns, and the like; but will merely confine myself to the more aggravated species of persecutions: as, for instance, where the Jews are obliged to pay a toll in passing a particular gate. But a toll!! O! Christian, hear this, and blush for man. The Jew must pay a toll with swine!!! The printed card, or formula, on which the receipt is given, bears the words *Jew* and *Swine*; and a son of Abraham is handed this card, with the pen passed through the word *swine*, retaining the words, "The Jew has paid his toll." At Frankfort, scarcely more than two years back, an edict was passed, to restrain the Jews from having more than fifteen marriages a year, although there were more than a thousand families residing at the place. Virtuous daughters, and chaste matrons of England, drop a tear at this most accursed species of persecution, aimed at the daughters of Israel! Shall the Lord hold his peace? Shall he be still silent? Shall he refrain from the vengeance due to such unparalleled refinement of human malice? Is there any parallel in history to an act so diabolical? Pharaoh's edict aimed at destroying the innocent babe, but here the dagger of the assassin is aimed at the destruction of the soul. At such a picture, the most inveterate enemy to the house of Israel ought to relent. But can the Israelite expect to find pity in a people, or nation, when he is himself regardless of the state of his own brethren? This—this, my Lord, is the most painful—the most dismal side of the picture of fallen Israel: a picture that must excite compassion in the most obdurate heart. The persecutions have been so continued, so general, that the Israelite is himself insensible to the state of his nation. He hears—he sees—and experiences all these sufferings, without their arousing even a stifled sigh in his breast. All his feelings, alas! are absorbed in and devoted to the only pleasure persecution left him, namely, the acquirement of wealth, to enjoy eatables which he never raised, drink wines he never cultivated, and wear clothes which he does not manufacture. In this insensibility, we may trace the direful effects of the system of persecution, which refined directs against the noble faculties of the mind; here we see how preferable is the torture, the sword, or the fagot, to the persecution of contempt. What, my Lord, is to raise the house of Israel from such a torpor? Nothing but Divine assistance, for we cannot aid ourselves. And who can screen the Christian world from the vengeance due to such an unparalelled system of persecution, unless they seek shelter under the shadow of a merciful Creator, by timely repentance and contrition? Thus, we see, that the Jew has to contend internally and externally against obstacles that render it impossible for him to soar above himself, or receive benefit from that revelation, whose guardian he was constituted. In the like manner, the Christian, notwithstanding the advantages of nationality, has to contend, both internally and externally, with obstacles which deter him from bringing to maturity those fruits which the spirit of revelation is calculated to produce. He is compelled to live in the clouded and dense atmosphere created by the Christian world, which daily increases with the growth of infidelity; and while it multiplies the stumbling-blocks before a believer, it, at the same time, hurries on those consequences that must naturally result from such a state of things. Hence the Christian, as well as the Jew, requires a remedy; and such a remedy, as, when applied, will affect both parties equally: for, as I have already proved, the cause and effect are now so blended, that it would be impossible to distinguish the one from the other.

(To be continued.)